

Када направиш државу у којој лагано подавиш све културне незадовољнике и цивилизоване неистомишљенике, заврнеш све пристојне медијске вентиле, а опсесију својом генијалношћу билдујеш у сопственом службеном гласнику насловним странама с педагошким натписима: „Има муда” и „Педерска посла”, никако не би требало да се чудиш што ће сваки некултурни незадовољник циберске провенијенције, чим негде примети телевизијско „лајв” укључење, аутоматски стати пред камеру и почети да виче: „Вучићу, педеру!”

Тек онда схватиш да злогласни Утисак недеље уопште није лош – седе њих троје, четворо и два сата трабуњају нешто што гласачко тело углавном не разуме, ал’ ниједан не виче: „Вучићу, педеру”. Што гласачко тело одлично разуме.

- Ало, Ајнштајн, враћај Утисак! Гаси преносе фудбала! - кажу да се прексиноћ чуо нечији вапијући глас у мрежама српске мобилне телефоније.

Када за најближе медијске сараднике изабереш непревазиђене мисионаре простаклука у електронским и штампаним медијима и правиш се да ти није бљутаво њихово фанатично улизиштво, чак делује да ти прија, онда мораш да рачунаш да ће и онај пристојни свет, од муке, почети да стиче симпатије за твог бившег радикалног саборца из слободарског Жаркова, који је својих осам секунди славе дочекао када је спонтано изрекао прву критичку реч на РТС-у о твојој маленкости у последње две године. Одвратну, али критичку. Никако не треба заборавити да је Милошевић кренуо у слободан па тек када је онај махом пристојни свет на митинзима опозиције почео од муке да скандира: „Могу да ти пуше, Зоране”. Јесте простачки, ал’ је деловало.

Дакле, ако направиш амбијент у коме су једна простачка кич телевизија и неколико простачких кич таблоида главни промотери власти и овлашћени браниоци морала, касно схватиш да си се окружио истим профилем људи ко онај што је вребао животну прилику да те извређа пред милионским аудиторijумом, док је шер вероватно био 38,16. А шер или ти удео у ТВ гледаности је основно мерило квалитета у “вучићевској Србији”, сви који немају тај фамозни шер бивају пребачени на инфо канал или у историју. Те би по тој „шерованој” логици, оног радикала из Жаркова, требало пуштати да 24 сата пред камерама виче: „Вучићу, педеру”, јер је гледаност изузетна, за разлику од Утиска недеље.

Када ти је главни медијски сарадник, моралиста & обожавалац особа која је на свом твитер профилу пре неки дан прозивала главног уредника конкурентског таблоида бираним речима: „Педеру” и „Педерчино”, и тако једно дванаест пута, не знаш просто коме више да се дивиш – оном са стадиона или овом твојом.

Окружен таквим типовима и подржан таквим медијима, схватиш да немаш никога у свом окружењу који ће укорити оног простака са Стадиона Партизана, а да то икоме делује иоле уверљиво. Оља Бећковић би овоме што је викао „Вучићу, педеру” рекла исто што је рекла свом последњем госту када се похвалио да шерује порниће са псима по интернету: „Па како вас није срамота?” И то би деловало уверљиво. Али, како власници твоје омиљене телевизије и твог омиљеног таблоида неке могу да кажу: „Па како вас није срамота?” А да то делује уверљиво. И да притом не помислимо да су сами себи почели да персирају.

Ајнштајн, we have a problem – што би рекао Неша Стефановић. Или је то био неки други мислилац. Ствар је јасна: „Ало, Ајнштајн, враћај Утисак и све остало што се само од себе погасило! То је, нећеш веровати, за твоје добро!”

Притом не мислимо на оног Ајнштајна што га је помињала Оља, већ на једног што се не презива Ајнштајн. Али сматра да јесте.

(Данас)